

HỒ CHÍ MINH VÀ VIỆT MINH

ĐÃ CƯỚP NỀN ĐỘC LẬP THỐNG NHẤT

CỦA DÂN TỘC VIỆT NAM NĂM 1945 NHƯ THẾ NÀO?

Kính chuyển đến quý thân hữu tập tài liệu thứ hai này sau tài liệu đã kính chuyển trước đây có tựa đề: ***Sinh Mệnh Việt Nam Trước Trào Lưu Lịch Sử Thế Giới TK20-TK21*** do TS Nguyễn Anh Tuấn biên khảo. Trong tài liệu này có một điểm cần chúng ta lưu ý, đó là từ những năm 1918 đến năm 1967 có hàng 100 quốc gia bị các đế quốc cai trị đã được trao trả Độc Lập dưới sự điều động của Hoa Kỳ trong cao trào “Giải Thực Toàn Cầu” trong đó có Việt Nam vào ngày 12 tháng 3 năm 1945.

Trong bản biên khảo thứ 2 này, chúng ta cùng theo dõi các sự kiện lịch sử:

1- Năm 1941-1945 Quân Đội Nhật đuổi Quân Đội Pháp ra khỏi 3 nước Đông Dương Việt Miên Lào.

2- Ngày 12 tháng 3 năm 1945 Vị Đại sứ Nhật Yokoyama thay mặt Nhật Hoàng chính thức trao trả Độc Lập cho Việt Nam qua Hoàng Đế Bảo Đại. Ngày hôm sau Hoàng Đế Bảo Đại trao bản Tuyên Ngôn Độc Lập của VN cho viên Đại Sứ Nhật để gửi đến Nhật Hoàng.

3- Ngày 17 tháng 4 năm 1945 trao quyền Thủ Tướng cho Ông Trần trọng Kim và ông đã đệ trình nội các cho Hoàng Đế Bảo Đại.

4- Ngày 8 tháng 5 năm 1945 Hoàng Đế Bảo Đại công bố thiết lập một nền Hiến Pháp dựa trên Độc Lập và Thống Nhất của Đất Nước trong đó tôn trọng Quyền Tự Do Lao Động, Quyền Tự Do Chính Trị, Quyền Tự Do Tôn Giáo, Quyền Tự Do Thành Lập Hội Đoàn. Tất cả dựa trên tiêu chí: “Dân Vi Quý – Dân Trên Hết”.

5- Ngày 16 tháng 8 năm 1945 Nhật Hoàng qua đại sứ Yokoyama công bố ngưng mọi hoạt động chiến tranh tại Việt Nam.

6- Ngày 18 tháng 8 năm 1945 Hoàng Đế Bảo Đại công bố Việt Nam Độc Lập đến các nguyên thủ cường quốc thế giới: TT Hoa Kỳ Harry Truman, Quốc Vương Anh George VI, TT Trung Hoa Dân Quốc Thống chế Tưởng Giới Thạch và TT Pháp De Gaulle.

7- Tháng 8 năm 1945, khi chính phủ Trần trọng Kim ra đời cũng là lúc nhóm du kích võ trang của HCM - Việt Minh xuất hiện tại vùng biên giới Việt Trung làm tay sai do Mao chỉ đạo.

8- Ngày 17 tháng 8 năm 1945 nhóm du kích VM này cướp chính quyền Trần Trọng Kim tại Hà Nội. Họ cướp Micro dẹp bỏ Cờ Vàng và thay vào lá Cờ Đỏ.

9- Ngày 25 tháng 8 năm 1945 nhóm du kích VM cướp nền Độc Lập Thống Nhất khi chúng lừa Hoàng Đế Bảo Đại thoái vị nhân danh: Ủy Ban Nhân Dân Cứu Quốc.

10- Ngày 2 tháng 9 năm 1945 Đảng CSVN hoàn tất việc cướp chính quyền và nền Độc Lập Thống Nhất của Quốc Gia Việt Nam, và hoàn toàn làm nô lệ cho các quan thầy CS Liên Xô và Tàu Cộng.

11- Lý Thụy (HCM) tên tình báo tay sai Mao Trạch Đông đã rập khuôn đảng CS Tàu tàn sát tất cả những người Việt yêu nước, những người Việt có khả năng làm kinh tế, thu tóm tất cả đất đai nhà cửa sản lượng về cho đảng. Phá hủy mọi nền móng xã hội, gia đình & tôn giáo

12- Tố Hữu, ủy viên vận động tuyên truyền của đảng đã viết: “Giết, giết nữa bàn tay không phút nghỉ - Cho ruộng đồng lúa tốt thuế mau xong – Cho đảng bền lâu cùng rập bước chung lòng – Thờ Mao chủ tịch, thờ Xítalin bắt diệt”.

13- Triết gia Trần Đức Thảo nguyên cố vấn cho chính phủ VNDCCH đã bị HCM dày dạn bắt chần trâu suốt 6 năm trời và gán cho triết gia Trần Đức Thảo là “Giòi bọ trong tay áo cách mạng” vì ông dám phê phán chính sách tàn ác với người dân và sự nô lệ của đảng CSVN đối với đảng CS Liên Xô và Tàu. Cuối cùng ông bị CSVN đầu độc chết vào năm 1994.

14- Tất cả những sự thật lịch sử cho chúng ta một kết luận: “Đảng CSVN không hề tranh đấu giành Độc Lập. Thực chất là phá hủy nền Độc Lập đã có và tự nguyện đưa Quốc Gia VN vào tròng nô lệ cho Tàu Cộng cho đến tận ngày nay.

15- Đảng CSVN thực sự là “Giòi bọ trong tay áo của toàn dân Việt Nam” bởi họ đã đục khoét sự sống - sức khỏe - quyền tự do - tài sản của người dân suốt dòng lịch sử và nhất là những người CSVN vẫn mù quáng tôn sùng Hồ Chí Minh.

“Hãy vứt tất cả chủ nghĩa cộng sản vào thùng rác của lịch sử, vì nó là nguồn gốc của sai lầm và tai họa, khi dùng bạo lực để cướp đi nền Độc Lập Thống Nhất của Dân Tộc Việt Nam. Tội lỗi đó quá lớn lao. Hồ Chí Minh là tội đồ của lịch sử, ông ta hoàn toàn bất xứng với sự tôn sùng mù quáng của Việt Minh và Cộng Sản Việt Nam. Hãy vứt luôn ông ta vào thùng rác của lịch sử”.

TS Nguyễn Anh Tuấn

Political Scientist

Các anh em sẽ tìm thấy sự thật, sự thật sẽ giải phóng anh em

John 8:32

LỜI MỞ ĐẦU

Chúng ta đã cùng nhau học hỏi trào lưu lịch sử của thế giới từ 1918-2023 và đã tìm thấy tất cả những sự thật của lịch sử, mà trong suốt gần 80 năm qua (1945-2023) chúng ta chưa biết hay không biết, nên đã bị những con sói già trong Mặt Trận Việt Minh và họ Hồ lôi kéo vào một mê hồn trận của lịch sử nên không biết đâu là phải, đâu là trái; đâu là đúng, đâu là sai; đâu là thật, đâu là giả; đâu là bạn, đâu là thù? Quan trọng hơn cả là không biết mình, không biết người, **nên đã đổ lên đầu người dân Việt Nam suốt gần một thế kỷ qua.**

Rồi đây, tất cả sự thật lịch sử về Cách Mạng Cộng Sản tại Việt Nam, và những huyền thoại giả dối, bịp bợm trắng tráo về cái gọi là “ công lao tranh đấu giành độc lập, tự do và hạnh phúc cho dân tộc Việt Nam của đảng ta” là **“hoàn toàn bịa đặt & lường gạt không hề có thật”.**

Tại sao? Tại vì từ 1941- 1945 quân đội Nhật đã chiếm đóng và kiểm soát tất cả các căn cứ quân sự ở VN và Đông Dương. Không hề có quân đội Pháp tại VN trong khoảng thời gian này. Vì thế đánh với thực dân Pháp là đánh trong tưởng tượng, chuyện giả tưởng ấu trĩ, không ai tin được. Còn đánh thắng Fascist Nhật cũng là chuyện giả tưởng.

Đứng trước làn sóng thô bạo của quân đội hùng cường của Nhật, Mặt Trận Việt Minh chỉ là một số ít ỏi của du kích, chưa đủ để gãi ngứa quân Nhật. Trong quyển Hồ Chí Minh Toàn Tập (trang 23), chính họ Hồ đã thú nhận: “Lúc bắt đầu kháng chiến, quân đội ta là một quân đội thơ ấu. Tinh thần dũng cảm có thừa, nhưng thiếu vũ khí, thiếu kinh nghiệm, thiếu cán bộ, thiếu mọi mặt”. Như thế sự thật cho thấy cái gọi là ‘đánh thắng Fascist Nhật và thực dân Pháp là hư cấu, giả tưởng, không có thật.

Hồ Chí Minh và Việt Minh, cướp chính quyền là chuyện nhỏ, không đáng kể. Điều quan trọng nhất là Hồ Chí Minh và Việt Minh đã cướp đi nền Độc Lập Thống Nhất của Dân Tộc Việt Nam vào năm 1945. Đó mới là Sự Thật của Lịch Sử mà mãi đến hôm nay (2023) mới được sáng tỏ.

Ngày nay đứng trước những sự thật lịch sử tìm thấy trong trào lưu lịch sử thế giới trong suốt thế kỷ 20 cho thấy, từ Đông qua Tây và khắp thế giới, gần 100 quốc gia đang sống trong các chế độ độc tài Fascist, Nazi hay các Đế Quốc Thực Dân Âu Châu, tất cả đều được Hoa Kỳ giải phóng để có độc lập, quyền tự quyết và toàn vẹn lãnh thổ mà không có ai phải “tranh đấu giành độc lập” gì cả, mà tất cả đều đã có độc lập. Chỉ trừ Việt Nam mới có toàn quốc tổng nổi dậy tranh đấu chống thực dân Pháp đòi Độc Lập của Mặt Trận VM. Cuối cùng, cuộc tranh đấu này, thay vì duy trì và bảo vệ độc lập đã được Nhật trao trả độc lập chính thức ngày 12 tháng 3 năm 1945, nước Việt Nam lại mất độc lập vào tay giặc Tàu. Đó là tất cả huyền thoại “Tranh đấu giành độc lập của đảng ta” và đã huênh hoang lớn lối phô trương thật lớn bịp từ gần 80 năm qua, mà nhiều người ngày nay vẫn tin là sự thật.

Tất cả các quốc gia khác trên thế giới đều có độc lập từ 1918-1967. Tại Việt Nam Hồ Chí Minh và Mặt Trận Việt Minh giương ngọn cờ tranh đấu giành độc lập hoàn toàn giả dối và bịp bợm để có cơ phá tan nền độc lập lần thứ nhất năm 1945; lần thứ hai vào năm 1949; âm mưu với CS Pháp để chia đôi đất nước vào năm

1954; và cuối cùng gây nên cuộc chiến tranh cốt nhục tương tàn, nú xương sông máu tran lan từ Ải Nam Quan đến Mũi Cà Mau quá khủng khiếp để đánh cho Mỹ rút Ngụy nhào; và ngày nay đưa cả nước Việt Nam là chư hầu cho lũ giặc Tàu. Đúng là:

Đẫn hết trúc Nam Sơn chẳng đủ để biên ghi tội ác

Tát cạn nước Đông Hải chẳng đủ rửa sạch vết tanh nhơ

Đó là huyền thoại tranh đấu giành độc lập hay sao? Tại sao gần 80 năm qua, phần đông người VN, kể cả những tầng lớp ưu tú hay lãnh đạo các đảng phái, mỗi khi nhắc tới Hoàng Đế Bảo Đại, thì mọi người đều nói giống nhau: “bù nhìn của Pháp. Một con người chỉ biết ăn chơi trác táng và bài bạc, chẳng làm được gì cho dân cho nước”. Đây là những điều hoàn toàn không phải sự thật, mà đây là chiến dịch bôi nhọ hèn hạ và nhơ nhớp nhất của cả một hệ thống tuyên truyền vĩ đại để bôi bác và triệt hạ uy danh thanh thế với vị trí chính thống của Hoàng Đế Bảo Đại, mà HCM rất thèm muốn có mà không thể nào có được.

Riêng đối với lãnh tụ vĩ đại như Hoàng Đế Bảo Đại hay TT Ngô Đình Diệm, nếu họ Hồ không giết được thì ông sẽ tìm mọi cách để bôi nhọ làm cho quần chúng mất niềm tin vào Hoàng Đế Bảo Đại hay TT Diệm. Và vì thế, những công trình tìm kiếm sự thật của lịch đã có đầy đủ bằng chứng để chứng minh Hoàng Đế Bảo Đại hoàn toàn không phải con người như hệ thống tuyên truyền quỷ quyệt của VM đã vẽ lên từ bao thập niên qua.

Tuy nhiên, tại sao không thấy mấy ai nói tới HCM và VM mới chính là những tên bù nhìn mù quáng, u mê và khiếp nhược của họ Mao và giặc Tàu? Chúng ăn chơi trác táng và sống sa đọa đến ghê tởm và buồn nôn, nhưng vẫn được người VN ca tụng như thần thánh: có công đánh thắng Fascist Nhật, thực dân Pháp và Đế quốc Mỹ để đem lại độc lập, tự do và hạnh phúc cho dân tộc VN. Nhưng chỉ thấy toàn là thứ “sôi giả, vạ thật”.

Trong lúc, kể từ khi Nhật chiếm đóng và kiểm soát toàn bộ VN và Đông Dương (ĐD) từ 1941-1945, Mặt trận VM vẫn chỉ là một nhóm du kích lẻ tẻ quấy phá vớ vẩn quân Nhật. Riêng với người Pháp từ khi Pháp thua trận khi đánh với Nhật vào năm 1940, đến ngày 21 tháng 7 năm 1941, Pháp phải ký một hiệp ước là Pháp phải mở cửa cho quân Nhật vào chiếm đóng và kiểm soát cả vùng ĐD. Vì thế, từ 1941-1945 không hề có mặt quân Pháp tại VN. Vì vậy, ngọn cờ tranh đấu với Fascist Nhật và thực dân Pháp là một cuộc tranh đấu tưởng tượng của họ Hồ và VM, không có thật.

Thêm vào đó, đánh đuổi Đế Quốc Mỹ, tân thực dân cũng không phải sự thật. Sự thật lịch sử mà ngày hôm nay chúng ta đều đã biết là, nước Mỹ không bao giờ là tân đế quốc thực dân, mà nước Mỹ mới chính là quốc gia đại ân nhân của tất cả nhân loại, vì họ đã giải phóng được hơn 100 quốc gia trên toàn thế giới thoát khỏi các chế độ độc tài và các đế quốc thực dân Âu Châu vào thế kỷ 20. Nhìn nước Mỹ là “tân thực dân” là mù quáng và mê sảng.

Họ Hồ và Mặt Trận Việt Minh không thể giương ngọn cờ tranh đấu để đánh đuổi thực dân Pháp, đang khi không có quân Pháp nào tại VN. Vì vậy, họ Hồ và Võ Nguyên Giáp đã tiếp xúc nhiều lần với Sainteny để mời quân Pháp trở lại VN để chia chác quyền hành. Khi quân Pháp vừa đổ bộ xuống Hải Phòng vào năm 1946 thì VM

tấn công liền. Vừa ăn cướp, vừa la làng và vừa giương “ngọn cờ tranh đấu với thực dân Pháp”. Còn có gì đáng ghê tởm, buồn nôn và đáng nguyên rủa hơn nữa không? Việt Nam đã được Nhật trao trả độc lập và thống nhất ngày 12 tháng 3-1945 Họ Hồ và Việt Minh, trên thực tế của lịch sử, nếu họ không đánh được fascist Nhật và thực dân Pháp, thì họ tìm mọi cách để tàn sát thật tàn bạo hàng ngũ những người quốc gia, ngay từ ngày đầu mới xuất hiện đến cuối cuộc chiến vào năm 1975.

Đó là những sự thật của lịch sử bỉ ổi, ô nhục, quá tàn bạo phũ phàng, sẽ bị nguyên rủa đến muôn đời. Vì thế, chúng ta phải quăng tất cả cái gọi là “huyền thoại tranh đấu giành độc lập giả dối, và bịp bợm” của già Hồ và Việt Minh vào thùng rác của lịch sử để lắng nghe tiếng nói của **dòng chính sử Việt cất lên trên dòng sinh mệnh não nề và nghiệt ngã của Dân Tộc Việt Nam.**

NỀN ĐỘC LẬP THỐNG NHẤT NĂM 1945

Đại Sứ Nhật Yokoyama xin gặp Hoàng Đế Bảo Đại và nói:

-Thưa Hoàng Thượng, đêm qua, chúng tôi đã chấm dứt chủ quyền của Pháp tại đất nước này. Tôi được nhiệm vụ trao nền độc lập của Việt Nam lên Hoàng Thượng. Ông nói tiếp:

-Tâu Hoàng Thượng, vì Hoàng Thượng tượng trưng cho nếp sống duy linh trong thời đại này lại là nguồn hy vọng của giới thanh niên Việt Nam, chỉ riêng Hoàng Thượng mới có thể đảm trách biến cố lịch sử này...Chinh phủ của nước tôi rất mong muốn Hoàng Thượng ban bố một sắc chỉ để cụ thể hóa nền độc lập này.

Hoàng Đế Bảo Đại nói rằng: Ngay ngày hôm sau ngày 12 tháng 3- 1945, tôi cho mời viên Đại Sứ Yokoyama và trao cho ông ta bản tuyên ngôn độc lập này:

“ Chiếu tình hình thế giới nói chung, và tình hình Á Châu nói riêng, chính phủ Việt Nam long trọng công khai tuyên bố, kể từ ngày hôm nay, hiệp ước bảo hộ đã ký kết với nước Pháp được bãi bỏ, và đất nước thu hồi chủ quyền quốc gia.

‘Nước Việt Nam cố gắng tự lực, tự cường, để xứng đáng là một quốc gia độc lập, và sẽ theo đường lối chung của Bản Tuyên Ngôn Chung của Khối Đại Đông Á, hầu giúp đỡ nhau tài nguyên cho nền thịnh vượng chung.

‘Vì vậy, chính phủ nước Việt Nam đã đặt tin tưởng vào sự thành tín của nước Nhật, và đã có quyết định cộng tác với nước này, hầu đạt mục tiêu nói trên.

Khâm thư - Huế, ngày 27 tháng giêng năm thứ 20 triều đại Bảo Đại.”

Sau khi nhận nền độc lập thống nhất do Nhật trao trả, Hoàng đế Bảo Đại nghĩ ngay đến việc tìm Cựu Diệm để trao quyền cho ông thành lập chính quyền, nhưng không tìm được. Nếu Cựu Diệm nắm quyền hành lúc bấy giờ thì VN đã có một chính quyền vững mạnh và khôn ngoan sáng suốt để vừa củng cố được nền độc lập, vừa có thừa khả năng để làm cỏ bọn HCM và VM ngay trong trứng nước, thì dân VN sẽ thoát được tai họa do bọn này gây ra---một bọn mà Hoàng đế Bảo Đại gọi chúng là “bọn phản loạn”. Đúng là nhất thất biến thành thiên cổ hận. Vì thế Hoàng Đế phải công khai trao quyền cho ông Trần Trọng Kim nhiệm vụ thành lập chính phủ Việt Nam Độc Lập đầu tiên.

Ngày 8 tháng 6, Hoàng Đế Bảo Đại ban bố thiết lập một nền Hiến Pháp căn cứ vào sự thống nhất đất nước, vào cần lao, vào quyền tự do chính trị, tự do tôn giáo và tự do thành lập nghiệp đoàn. Để dễ dàng áp dụng các quyền căn bản này, các cơ cấu mọi tầng lớp được tổ chức từ thành thị đến huyện xã trên khắp lãnh thổ toàn quốc, với khẩu hiệu của nước Việt Nam mới là “Dân Vi Quý”, tức “Dân Trên Hết”. Đây là nguyên tắc đầu tiên của chế độ dân chủ đáy tầng (Grass Roots Democracy) của Hoa Kỳ.

Nguyên tắc dân chủ kế tiếp là tất cả quyền hành quốc gia thuộc về toàn dân, và quyền tối thượng của quốc gia cũng thuộc về toàn dân. Từ những nguyên tắc căn bản này. Người dân sẽ thành lập nên chính quyền Của Dân, Do Dân và Vì Dân. Một chính quyền như thế được thành lập để Bảo Vệ Đời Sống Của Dân, Bảo Vệ Quyền Tự Do Của Dân, Bảo Vệ Tài Sản Của Dân và Bảo Vệ Quyền Tìm Kiếm Hạnh Phúc Của Dân. Một con người có chủ trương tốt đẹp như thế, mà bị bọn phản loạn che dấu đi để có cơ rêu rao là “chỉ biết ăn chơi bài bạc, chẳng làm nên trò trống gì cả”. Bọn người này, đúng là bọn bất lương đáng nguyên rủa.

Từ những ý định chủ hướng đó, cho thấy Hoàng Đế Bảo Đại đã nhìn thấy trào lưu tự do dân chủ, và Ngài muốn xây dựng cho dân tộc Việt Nam, sau bao ngàn năm sống trong chế độ quân chủ chuyên chế và phong kiến và lạc hậu. Hoàng Đế Bảo Đại nói rằng: Thời đại quân, phụ mẫu chi dân đã qua rồi.

Lập tức, sau đó Trần Trọng Kim đã tập hợp được một số người có khả năng, đều xuất thân từ nền văn hóa Pháp và vào ngày 17 tháng 4 năm 1945 Trần Trọng Kim đã trình với Hoàng Đế Bảo Đại chính phủ do ông thành lập. Đây là lần đầu tiên Việt Nam có được một tổ chức chính quyền như vậy.

Ngoài Trần Trọng Kim giữ chức Thủ Tướng, Nội các gồm có 10 người, như: Trần Đình Nam, Trần Văn Chương, Hoàng Xuân Hãn, Trịnh Đình Thảo, Vũ Văn Hiến, Nguyễn Hữu Thi, Vũ Ngọc Anh, Phan Anh, Hồ Tá Khanh, và Lưu Văn Lang.

Theo Hoàng Đế Bảo Đại đã viết trong cuốn Hồi Ký Chinh Trị, tức cuốn Con Rồng Việt Nam là, ngày 8 tháng 5, Ngài ban bố thiết lập một nền Hiến Pháp căn cứ vào việc thống nhất đất nước, vào cần lao, vào quyền tự do chính trị, tự do tôn giáo và quyền tự do thành lập hội đoàn. Để dễ dàng áp dụng những quyền căn bản này, các cơ cấu mọi tầng lớp được tổ chức từ thành thị đến huyện xã trên khắp lãnh thổ toàn quốc với khẩu hiệu của Việt Nam mới là “Dân Vi Quý”, tức là “ Dân Trên Hết”.

Hoàng Đế Bảo Đại chủ trương, tập hợp chặt chẽ giới trẻ Việt Nam là quan điểm quan trọng thứ nhất. Đầu tháng 6, tất cả các nhân viên người Pháp đều bị sa thải, và thay thế bằng các viên chức Việt Nam.

Điều đáng ưu tư hơn cả là, nước Nhật hiện đang sử dụng tất cả các căn cứ quân sự tại Việt Nam. Trong khi nước Việt Nam không có quân đội, giờ phải tổ chức toàn diện, từ trang bị đến đoàn ngũ hóa, huấn luyện, tất cả đòi hỏi rất nhiều chi tiết tỉ mỉ...

Hoàng Đế Bảo Đại nói: Nước Nhật đã đánh hồi chuông thức tỉnh. Những sự thành công ban đầu của họ như đã cho chúng tôi liều thuốc hồi sinh. “Điều nước Nhật làm được tại sao chúng tôi không làm được?”. Chúng tôi không còn phải suy nghĩ gì vì hai chữ độc lập ấy nữa. Sự đoạn tuyệt với nước Pháp quả là tàn nhẫn, nhưng cũng may, sự đoạn tuyệt ấy đã không có hận thù. Tôi chỉ cần hiểu dụ cho dân tôi và cho người Pháp, như thế là tốt đẹp. Chao ôi, nào ai muốn mua thù chuốc hận làm chi?

Hoàng Đế Bảo Đại nói với Yokoyama rằng: Tôi thấy là một cơ hội chứng tỏ người Việt Nam chúng tôi cũng thừa khả năng hội nhập hoàn toàn vào thời đại văn minh. Đối với Nhật, chúng tôi chẳng có gì cần phải học hỏi họ, và chúng tôi còn thừa khả năng hơn người Trung Hoa... Để tái tạo lại hệ thống giao thông, mang lại sự cứu đói cấp kỳ cho dân chúng miền Bắc đang bị nạn đói đe dọa.

Tôi động viên tất cả các kỹ sư VN từng du học ở Pháp phải tham gia vào công tác này. Họ đã thành công và tự hào: Công tác đã hoàn thành trước thời hạn. Kết quả sở dĩ đạt được dễ dàng là vì đã không có sự lạm dụng hay bắt công...

Tháng sáu 1945, chính phủ Trần trọng kim lại đạt được điều tốt đẹp, đó là lời hứa hẹn của Pháp vào tháng 8 sẽ trao trả lại tất cả các cơ quan thuộc phủ Toàn Quyền, và trả lại các nhượng địa Pháp tại Hà Nội, Hải Phòng và Đà Nẵng. Thêm vào đó, lệnh ân xá toàn thể các chính trị phạm, và cho phép mọi đoàn thể chính trị được hoạt động công khai. Mặc dù đạt được nhiều thành quả như vậy, cũng như những hình thức dân chủ này, chính phủ vẫn gặp khó khăn ngày càng nhiều.

Hoàng Đế Bảo Đại lo lắng cho biết: Giữa những sự rối bời đó, nhiều tin tức đã đến với tôi. Tin tức do Thứ Trưởng Bộ Thanh Niên Tạ Quang Bửu đem lại. Nhiều lần ông đã báo cho tôi biết, có một nhóm kháng chiến đã thành lập tại vùng Thượng Du Bắc Kỳ. chung quanh tỉnh Cao Bằng. Bọn này mang danh là "Mặt Trận Việt Minh", do một người có tên là Võ Nguyên Giáp điều khiển. Mặt trận này có quá phá quân Nhật bằng du kích lê tề.

Vào ngày 16 tháng 8 Đại Sứ Yokoyama báo cho Hoàng Đế Bảo Đại biết Nhật Hoàng đã gửi thông điệp ngưng chiến. Ông ta nói:

-Tâu Hoàng Thượng, đối với đất nước Việt Nam đây là ngày đại vinh quang. Theo thỏa ước của chúng tôi, đất Nam Kỳ từ nay sẽ được đặt dưới quyền uy của Hoàng Thượng.

-Hoàng Đế Bảo Đại đã đáp lại: Chính tôi cũng vô cùng cảm động. Nguyên vọng mà tổ tiên tôi đã theo đuổi không đạt được thì ngày nay tôi đã đi tới đích. Nước Việt Nam đã thống nhất và độc lập. Những nỗi đau thương của dân tộc chúng tôi phải chịu không còn vô ích nữa.

-Thưa Ngài Đại Sứ, một chiều hướng mới bắt đầu cho dân tộc Việt Nam, là nhờ ở Nhật. Tôi trân trọng xin Đại Sứ vui lòng báo cho ban chính trị đầu não hãy ngưng ngay những sự can thiệp vào nội bộ nước tôi. Mong rằng các vị Tổng Trấn tự giải nhiệm. Tôi đã có viên Khâm Sai tại Hà Nội. Viên Khâm Sai tại Nam Kỳ mà tôi đã bổ nhiệm, sẽ rời Huế vào Sài Gòn ngày mai.

Theo Hoàng Đế Bảo Đại cho biết, vào giờ phút lịch sử ấy, Thủ Tướng Trần Trọng Kim vốn quan tâm đến sự tập hợp mọi lực lượng quốc gia, đã lập ra một Ủy Ban Cứu Nước, và ngày 18 tháng 8, ra một tuyên ngôn kêu gọi các đảng phái chính trị đồng thanh hưởng ứng phong trào cổ vũ nền thống nhất và độc lập. Cũng ngày hôm ấy, để tỏ ý chí quyết định về nền độc lập kia, đối với mọi cường quốc trên thế giới, tôi đánh điện cho TT Truman, cho Quốc Vương George VI, cho Thống Chế Tưởng Giới Thạch và cho Đại Tướng De Gaulle.

Đặc biệt hơn cả là Hoàng Đế Bảo Đại đã gửi một thông điệp cho Tướng De Gaulle như sau:

“Tôi muốn bày tỏ với dân tộc Pháp, bày tỏ với xứ sở của thời niên thiếu của tôi. Tôi cũng muốn tỏ bày với vị Quốc Trưởng, và anh hùng cứu quốc, tôi muốn bày tỏ bằng tình bằng hữu hơn là giữa vị trí quốc trưởng với nhau..

“Quý bạn đã trải qua bốn năm đau khổ mà không thể biết rằng dân tộc Việt Nam, từng có 20 thế kỷ lịch sử, từng có một quá khứ luôn luôn vinh quang, không muốn nữa, không thể chịu đựng được nữa, bất cứ sự đô hộ nào, cũng như bất cứ một nền thống trị ngoại lai nào.

“Quý bạn sẽ hiểu rõ hơn nếu quý bạn trông thấy những gì đã xảy ra ở nơi đây, nếu quý bạn cảm thấy ý chí cương quyết đòi độc lập, đã nung nấu tự đáy mọi con tim mà không có sức mạnh nhân tạo nào có thể dập tắt được. Nếu quý bạn có đạt được sự tái lập nền cai trị Pháp, thì nền cai trị ấy cũng chẳng có ai tuân theo---mà, mỗi một làng sẽ là một tổ chức kháng chiến, mỗi một cựu cộng sự viên sẽ là một kẻ thù, và các viên chức, các di dân của quý quốc, chính họ cũng chỉ mong thoát khỏi bầu không khí ngột ngạt này.

“Tôi mong quý bạn hãy hiểu cho rằng, phương tiện duy nhất để quý bạn bảo tồn được quyền lợi của Pháp, và bảo tồn được nền văn hóa Pháp tại Đông Dương, chính là sự chấp nhận thành thực nền độc lập của Việt Nam, và loại bỏ mọi tư tưởng tái áp đặt chủ quyền và nền cai trị Pháp bất cứ hình thức nào.

“Chúng ta có thể hiểu được nhau dễ dàng, và trở thành bạn tốt, nếu quý bạn đừng có dụng ý muốn trở lại làm chủ nhân ông của chúng tôi.

“Kêu gọi lòng công bằng, bác ái của lý tưởng tự do của dân tộc Pháp đã rạng danh ánh sáng khắp nơi, kêu gọi sự khôn khéo của vị Tổng Thống lãnh đạo nước Pháp, chúng tôi ước ao rằng hòa bình và hạnh phúc vui tươi đang đến với tất cả quốc gia trên thế giới, cũng được tràn đến những người dân trên bán đảo Đông Dương.

Tại Huế, dân chúng cuồng nhiệt reo hò, như đắm chìm trong niềm hân hoan. Đó là một bầu không khí của hội hè; tất cả đều vui mừng háo hức, nhưng cũng có những điều lo ngại, vì thiếu phương tiện cụ thể để điều hành.

HỒ CHÍ MINH VÀ VIỆT MINH TRANH ĐẤU GIÀNH ĐỘC LẬP HAY TRANH QUYỀN CƯỚP NƯỚC?

Giữa xáo trộn lung tung đó, Hoàng Đế Bảo Đại nói: Nhiều tin tức xấu đã đến với tôi. Nguyễn Văn Sâm, Khâm Sai ở Sài Gòn đã không thể nào nhận được nhiệm vụ của mình. Ông ta có thể đã bị ám sát khi rời Huế. Ai giết? Tại Hà Nội nhiều biến cố đã xảy ra khi quân Nhật đầu hàng, quân cảm tử của Võ Nguyên Giáp đã xuất hiện trong thành phố. Họ đã mở cửa các nhà tù, tạo nên một đạo quân ô hợp, nhưng rất bất lương và tàn bạo. Ngày 17 tháng 8, theo sự khích động của họ, đã có một cuộc biểu tình tập hợp khoảng 20.000 người trước nhà Hát Lớn. Họ hoan hô nền độc lập, thay đổi cờ, cờ đỏ với ngôi sao vàng và họ loại bỏ cờ vàng ba sọc đỏ.

Ngày hôm sau, Khâm Sai Phan Kế Toại phải bỏ nhiệm sở, và bị thay thế bằng một Ủy Ban Lâm Thời, vô danh. Ngày 19, đoàn quân cảm tử Việt Minh được tăng

cường thêm một số người cuồng nhiệt reo hò âm ỉ, và tiến chiếm các công thự: dinh Khâm Sai, tòa án, trụ sở Tài Chánh, trường đại học, trường trung học...

Nặng nề hơn nữa, khắp nơi đã có những vụ ám sát và bắt tích, thường là đối với các nhân vật quốc gia.

Ít lâu sau, chính viên chủ sự ở Huế xin yết kiến tôi. Ông ta có một bức điện tín đặc biệt để đưa cho tôi... Ông đệ trình một bức điện văn, đánh đi từ Hà Nội bằng vô tuyến điện. Thật lạ lùng là ngành vô tuyến điện vẫn còn hoạt động.

“ Trước ý chí đồng nhất của toàn thể dân tộc Việt Nam, sẵn sàng hy sinh tất cả để cứu vãn nền độc lập quốc gia, chúng tôi thành kính xin Đức Hoàng Đế hãy làm một cử chỉ lịch sử để từ bỏ ngai vàng.”

Bức điện tín này được ký là “ Ủy Ban Nhân Dân Cứu Quốc” đại diện cho tất cả mọi đảng phái và tầng lớp dân chúng. Hoàng Đế Bảo Đại cho rằng: Chẳng cần biết rõ ai là người chủ xướng, bản điện văn này đã phản ảnh một ý chí vô cùng thành thật. Người thảo ra bức điện văn này là những nhà ái quốc y như tôi đều mong mỗi độc lập và thống nhất cho tổ quốc Việt Nam.

Sáng hôm sau 23, chung quanh tôi hoàn toàn trống rỗng. Chẳng thấy Trần Trọng Kim, cũng chẳng thấy bất cứ một bộ trưởng nào vào điện. Chỉ còn vài người lính phụ trách mở cửa và đóng cửa điện, đi lại ở sân chầu vắng lạnh... chỉ còn lại Hoàng đế Vĩnh Cảnh, còn trung thành đứng cạnh tôi mà thôi.

Những lời bí mật của Tạ Quang Bửu cũng nổi lên trong óc. Mặt Trận Việt Nam Đồng minh Hội là gì, mà có thể động viên được dân chúng, cụ thể hóa được nguyện vọng của mọi người, và đọc cho tôi đường hướng phải theo... Họ có súng đạn, phương tiện, còn tôi thì không có khả năng tập hợp các bậc trung thần. Những người thân cận, bỗng cảm như thóc, hay có âm mưu chống lại tôi... Họ đã chiếm được quyền hành không mất một sợi lông, và tôi bị bơ vơ trong kinh thành chết.

Tất cả như tập hợp lại cho họ, đầy bí hiểm... phải chăng là dấu hiệu họ đã nhận được Thiên Mệnh của Trời?

Hoàng Đế Bảo Đại ngậm ngùi nói:

Vào tháng ba, trước sự tồn vong của lịch sử đất nước, đã đòi hỏi tôi phải ở ngôi. Thì ngày nay tôi phải theo nhân dân, cũng trong tinh thần ấy. Tôi phải thoái vị như nhân dân đã đòi hỏi. Là Hoàng Đế tôi đã hiến thân cho nền độc lập và thống nhất của Tổ Quốc Việt Nam. Tôi không thể ngày nay gây nên cảm tưởng đã đi ngược lại con đường đã mở ra cho đất nước. Vậy thì là một công dân thường, tôi trở về với nhân dân tôi, và cùng với họ và cùng với các lãnh tụ để hướng dẫn toàn dân hướng vào số mệnh, tạo dựng và củng cố nền thống nhất này, nền độc lập này.

Sáng ngày 23 tháng 8, hai phái viên của Việt Minh đến cung điện. Đó là những người đại diện cho Việt Nam Độc Lập Đồng Minh Hội, do Hà Nội cử vào. Trần Huy Liệu trưởng phái đoàn là Phó chủ tịch ủy ban... Kể đồng hành là Cù Huy Cận trông thật vô nghĩa. Tôi không khỏi thất vọng.

Trần Huy Liệu, tuyên bố với giọng trịnh trọng

Nhân danh dân tộc Việt Nam. Chủ tịch HCM của Mặt Trận Giải Phóng Đất Nước cho chúng tôi vinh dự đến gần Hoàng Thượng để nhận Ấn Kiếm.

Đó là lần đầu tiên tôi nghe đến tên Chủ tịch HCM. Tôi liền đưa bản tuyên ngôn thoái vị. Trần Huy Liệu nói:

-Thưa Hoàng Thượng Nhân danh dân tộc Việt Nam, chúng tôi nhận bản văn này rất nhẹ nhàng. Nhưng, chúng tôi kính mong Hoàng Thượng cho tổ chức một buổi lễ vấn tấu, trong đó xin Hoàng Thượng công khai tuyên bố cho mọi người biết.

Đến chiều, trước hàng ngàn người tụ tập trước cửa Ngọ Môn, tôi bận trào phục và đọc Bản Tuyên Ngôn Thoái vị, đề ngày 25 tháng 8 năm 1945 dưới đây:

“Vi hạnh phúc của dân tộc Việt Nam,

“Vi nền độc lập của Việt Nam,

“Để đạt đến hai mục đích đó, Trẫm tuyên bố sẵn sàng hy sinh tất cả, và ước mong rằng sự hy sinh của Trẫm đem lại lợi ích cho Tổ Quốc.

“Nhận định rằng sự đoàn kết của toàn thể đồng bào chúng ta vào giờ phút này là một sự cần thiết cho Tổ Quốc chúng ta, ngày 23 tháng 8, Trẫm đã nhắc lại cho toàn thể nhân dân là: Ở giờ phút định mệnh này của lịch sử, Đoàn Kết Có Nghĩa Là Sống, Mà Chia Rẽ Là Chết.

“Chiếu đà tiến dân chủ đang đẩy mạnh ở miền Bắc nước ta, Trẫm e rằng một sự tranh chấp giữa miền Bắc với miền Nam khó tránh được, nếu Trẫm đợi sau cuộc trưng cầu dân ý, để quyết định thoái vị. Trẫm hiểu rằng, nếu có cuộc tranh chấp đó, đưa cả nước vào hỗn loạn đau thương, thì chỉ có lợi cho kẻ xâm lăng.

“Trẫm không thể không ngậm ngùi khi nghĩ đến các tiên đế đã chiến đấu trên 400 năm để mở mang bờ cõi từ Thuận Hóa đến Hà Tiên. Trẫm không khỏi tiếc hận là trong hai mươi năm ở ngôi Trẫm không thể làm gì đem lại lợi ích đáng kể cho đất nước.

“Mặc dù vậy, vẫn vững mạnh trong sự tin tưởng của mình, Trẫm đã quyết định thoái vị, và Trẫm trao quyền cho Chính Phủ Dân Chủ Cộng Hòa.

“Trước khi từ giã ngai vàng, Trẫm chỉ có ba điều muốn nói:

-Thứ nhất: Trẫm yêu cầu chính phủ phải bảo vệ lừng tẩm và miếu mạo của Hoàng Gia.

-Thứ hai: Trẫm yêu cầu tân chính phủ lấy tình huynh đệ đối với các đảng phái, các phe nhóm, các đoàn thể đã chiến đấu cho nền độc lập của đất nước, mặc dù không theo đường hướng dân chủ của mặt trận, như vậy có thể giúp cho họ được tham gia vào sự kiến thiết đất nước, và chứng tỏ rằng tân chế độ được xây dựng trên tinh đoàn kết chặt chẽ của toàn thể nhân dân.

-Thứ ba: Trẫm yêu cầu tất cả các đảng phái, các phe nhóm, tất cả các tầng lớp xã hội cũng như toàn thể Hoàng Gia phải đoàn kết chặt chẽ để hỗ trợ vô điều kiện cho chính Dân Chủ Cộng Hòa, hầu củng cố nền độc lập quốc gia.

“Riêng về Trẫm, trong hai mươi năm ở ngôi, Trẫm đã trải qua bao điều cay đắng. Trẫm muốn làm Dân một nước tự do hơn làm vua một nước bị trị. Từ nay trẫm lấy làm sung sướng được là dân tự do, trong một nước độc lập. Trẫm không để cho

bất cứ ai được lợi dụng danh nghĩa Hoàng Gia để gieo rắc sự chia rẽ trong đồng bào của chúng ta.

“Việt Nam độc lập muôn năm.

“Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa muôn năm

“Huế, điện Kiến Trung ngày 25 tháng 8 năm 1945.

Theo Hoàng Đế Bảo Đại, Bản Tuyên Ngôn đã đọc trong sự yên lặng hoàn toàn. Tôi quan sát khán giả đứng hàng đầu, tất cả các vẻ mặt đều tỏ ra ngạc nhiên cùng cực. Nam và nữ đều ngẩn ngơ. Bản Tuyên Ngôn Thoái Vị của tôi như tiếng sét đánh ngang đầu họ. Họ lặng người đi.

Trong những giờ phút sôi động đó, Hoàng Đế Bảo Đại cho biết, vì không có báo chí và phát thanh nên Ngài không nhận được tin tức gì. Tất cả phương tiện truyền thông đều nằm trong tay VM.

Nhờ một người báo cho Ngài biết tin từ Hà Nội, ngày 29 tháng 8, một chính phủ lâm thời do HCM cầm đầu đã được thành lập. Đến ngày 2 tháng 9 tuyên ngôn long trọng của nền độc lập của Việt Nam và mở đầu một triều đại của Nền Dân Chủ Cộng Hòa. Bản tuyên ngôn này có lời kết án chủ nghĩa thực dân Pháp , với những lời thô bạo làm Ngài sửng sốt.

Hôm nay, chiếc mặt nạ đánh thắng Fascist Nhật, thắng thực dân Pháp giành Độc Lập cho Việt Nam rơi xuống, để lộ ra khuôn mặt tranh quyền cướp nước, cướp nền Độc Lập của Dân Tộc Việt Nam quá bỉ ổi và trắng trợn. Đó là sự thật lịch sử quá như nhớp và bẩn thỉu đã bị HCM và đảng CSVN tìm mọi cách để che giấu đi gần một thế kỷ qua.

Sau khi thoái vị, Hoàng Đế Bảo Đại đã rời Huế để đi Hà Nội, gặp HCM và dự những phiên họp với Hội Đồng Bộ Trưởng của chính Phủ HCM. Tại đây Ngài đã nhận ra, Hội Đồng Bộ Trưởng gặp nhau hàng tuần, họ quá kém cỏi, chỉ toàn bàn những chuyện như những cuộc họp của một thành phố. Không một ai biết để đưa ra một đường hướng xây dựng quốc gia như thế nào.

Từ những nhận định vô cùng tinh anh, sáng suốt và chính xác của Hoàng Đế Bảo Đại về con người của HCM và tầng lớp lãnh đạo của VM khi họ cướp được nền độc lập thống nhất của dân tộc Việt Nam, cho chúng ta thấy được những sự thật của lịch sử, đúng là sự thật. Từ đó, chúng ta mới thấy thêm là cướp được chính quyền, cướp được nền độc lập thống nhất, và cướp được cả nước Việt Nam. Nhưng lúng túng, từ HCM đến tầng lớp lãnh đạo chính quyền và lãnh đạo quốc gia, như những thằng mán về thành, ngơ ngác, ngớ ngẩn chẳng biết xây dựng là gì. Sự thật bi thảm quá, không ai có thể tưởng tượng được. Mang bản chất cách mạng bạo lực toàn diện và triệt để phá hoại, những con người tự nhận là “chiến thắng” đã chết ngay trên những chiến thắng của họ. Họ, đúng như Sir Acton đã nói: “quyền hành tuyệt đối sẽ đưa đến sa đọa tuyệt đối”. những kẻ “chiến thắng” hung hăng như những con bọ xít, đục khoét quyền sống của con người, quyền tự do của con người và đục khoét cả tài sản của toàn dân Hà Nội, mà chính trong Tuyên Ngôn Độc Lập mà HCM đã sao chép nguyên văn của bản Tuyên Ngôn Độc Lập của Hoa Kỳ: “Tất cả con người sinh ra đều bình đẳng, và đã được Đấng Tạo Hóa ban cho những quyền

không thể không có được. Đó là quyền sống, quyền tự do, quyền tư hữu, và quyền tìm kiếm hạnh phúc (inalienable rights)". Nhưng trên thực tế của lịch sử từ suốt từ ngày 29 tháng 8 năm 1945 đến nay (2023), nhà nước Dân Chủ Cộng Hòa của HCM, VM và bây giờ là CHXHCNVN, CSVN Có tôn trọng Quyền Sống, Quyền Tự Do, Quyền Tư Hữu, và Quyền Tìm Kiếm Hạnh Phúc Của Toàn Dân Việt Nam không ? mà chính họ đã ghi trong Tuyên Ngôn Độc Lập, đã được long trong đọc lên trong ngày cướp chính quyền của họ vào ngày 2 tháng 9 năm 1945 tại Hà Nội?

Tuy nhiên, trong Tuyên Ngôn Độc Lập do Thomas Jefferson viết ra 1776 có đoạn vô cùng quan trọng mà HCM không ghi vào Tuyên Ngôn Độc Lập của ông - Đó là: "để bảo vệ quyền sống, quyền tự do, quyền tư hữu, và quyền tìm kiếm hạnh phúc của dân, chính quyền được thành lập, và cứu cánh của chính quyền là, bảo vệ quyền sống, quyền tự do, quyền tư hữu, và quyền tìm kiếm hạnh phúc của dân. Nếu chính quyền vi phạm quyền sống, quyền tự do, quyền tư hữu và quyền tìm kiếm hạnh phúc của dân, thì người dân có quyền lật đổ chính quyền đó, để thành lập một chính quyền mới, và cứu cánh tối hậu của chính quyền là bảo vệ quyền sống, quyền tự do, quyền tư hữu, và quyền tìm kiếm hạnh phúc của dân.

Trên đây là những sự thật lịch sử, cần phải là sáng tỏ bằng mọi giá, để đòi nhà nước VNDCCH đã đến lúc phải biết can đảm nhìn nhận mọi sự sai lầm của Cách Mạng Cộng Sản để đi vào sám hối, tạ tội với Dân Tộc Việt Nam, tạ tội với Đấng Tạo Hóa trước lịch sử. Hãy vất Chủ Nghĩa Cộng Sản vào thùng rác của Lịch Sử vì nó là nguồn gốc của sai lầm và tai họa khi dùng bạo lực để cướp đi nền Độc Lập Thống Nhất của Dân Tộc Việt Nam. Tội lỗi đó quá lớn lao - HCM là tội đồ của Lịch Sử. Ông ta hoàn toàn bất xứng với với sự tôn sùng mù quáng của VM và đảng CSVN. Hãy vất luôn ông ta vào sọt rác của lịch sử.

Hãy lắng nghe Hoàng Đế Bảo Đại nhận xét về con người đó:

Chỉ trong một thời gian một tháng gần gũi HCM và các nhà lãnh đạo chính quyền Dân Chủ Cộng Hòa, Hoàng Đế Bảo Đại đã đưa ra nhận xét về HCM như sau:

"Quả nhiên, đây là tay đại hề, đóng kịch rất tài. Khi thì đạo mạo như cha già, khi thì lại ẻo lả, yếu mềm hay nghiêm trang, trịnh trọng, trào lộng, mỉa mai. Tất cả những ai đã ở gần ông ta, đều tự lừa hay đã bị lừa. Người Mỹ, rồi Sainteny, thêm tôi nữa, ngay lúc ban đầu cái bản mặt kia khi tôi biết được quá khứ của ông ta, sự giao dịch đã rất tru trơ. Tôi biết trước mặt tôi là ai rồi, sau cái mặt nạ này là : Một chiến binh Marxist, một kẻ chai đá sau 30 năm chiến đấu, bị đảng chi phối, trói buộc chặt chẽ rồi; Một chiến sĩ đầy thủ đoạn, thừa khả năng chịu đựng, dám làm tất cả mọi lừa lọc; biết người, biết nhược điểm của họ, để khinh bỉ họ; kiên nhẫn cùng cực, và quyết theo đuổi mục tiêu tới cùng; Sẵn sàng trả giá mọi mặt, nhưng cuối cùng thì quyết liệt, rắn như sắt. Đầy tế nhị và thông minh, và **bất nhân đến độ tàn bạo**; Lúc nào cũng như sẵn sàng ôm ấp, yêu thương, để rồi bóp chết kín đáo, không ai có thể ngờ được" Chính con người này là nguồn gốc cho tất cả bi kịch thảm khốc mà Dân Tộc Việt Nam phải gánh chịu từ gần một thế kỷ qua **khi ông cướp đi nền Độc Lập Thống Nhất mà Nhật đã long trọng trả lại cho Dân Tộc Việt Nam vào ngày 12 tháng 3 năm 1945 mà Hoàng Đế Bảo Đại là người nắm chủ quyền chính thống. Ông ta đã phá tan nền Độc Lập do Pháp trao trả vào năm 1949. Ông đã âm mưu với CS Pháp để chia đôi đất nước vào năm 1954. Và ông ta đã gây ra cuộc chiến tranh để tiến chiếm Miền Nam năm 1975 chỉ thấy núi xương sông máu.**

Hồ Chí Minh phải hoàn toàn chịu trách nhiệm trước dòng sử mệnh nào nề chưa từng thấy trong hơn 4000 năm Lịch Sử Việt.

Bên cạnh tiếng nói của Hoàng Đế Bảo Đại nhận xét về HCM là “Những Lời Trần Trối của triết gia Trần Đức Thảo”, một khuôn mặt trí thức lừng lẫy du học tại Paris. Ông trở về VN để hy vọng giúp HCM hoàn thành một cuộc cách mạng tốt đẹp, nhưng ông đã bị HCM đẩy vào kiếp sống đọa đày thật bi thảm, từ 1951 đến khi ông bị CSVN bỏ thuốc độc giết tại Paris năm 1994. Dưới đây là một phần những lời trần trối bi thương của ông:

“Xét cho cùng thì đằng sau những chiến thắng vang dội, là biết bao nhiêu sai lầm và tặc ác đã bị che dấu. Vì thế cần giải mã chính” ông cụ”. Vì “ông cụ” là người luôn luôn ẩn mặt sau những đường lối, chính sách quyết định tai hại như chọn thể chế XHCN Mac-Lê, như chọn cải cách ruộng đất của Mao, như dùng chiến tranh để xóa bỏ cả hai hiệp định hòa bình. “Ông cụ” đã từ vị trí lu mờ trong nước, từ tình trạng đã bị Đệ Tam Quốc Tế loại bỏ ra bên lề, không cho phép giữ vai trò lãnh đạo trong phong trào CS ĐD...để rồi về vang vượn lên làm tổng bí thư kiêm chủ tịch nước năm 1945.

Khi biết mình đã bị Đệ Tam Quốc Tế, tức Liên Xô loại ra “ông cụ” đã tìm tới “Mao lãnh tụ”. Bởi “ông cụ” biết Mao muốn làm lãnh tụ các phong trào CS Á Châu. “Ông cụ” bắt đầu bằng bước nhấn nhục làm việc cho Bát Lộ Quân của đảng CS Tàu để từ đó tạo điều kiện được Phong Trào Cộng Sản Trung Hoa tấn phong, ủng hộ, đưa trở về, để ép các khu ủy và xứ ủy từ trong nước ra, phải chấp nhận “ông cụ” làm lãnh đạo duy nhất của phong trào cách mạng VN sau các đại hội ở Ma Cao và Hong Kong. Phải nói thẳng ra là Mao đã trực tiếp bẻ lái “ông cụ”, đó là lúc được bố trí vào Bát Lộ Quân của đảng CS Tàu, với quân hàm thiếu tá thì “ông cụ” đã tuyên thệ gia nhập đảng CS Tàu. Ngay sau ngày tiếp thu Hà Nội, nghe kể nhiều về sự “ưu ái của Mao Chủ tịch vĩ đại”, đối với “Bác Hồ”, đã khoe rằng Mao Chủ Tịch có con mắt tinh đời nên đã nhận ra tài lãnh đạo của đồng chí Lý Thụy...Chính Mao Chủ Tịch đã thu xếp đề bạt “Bác” gia nhập đảng CS Trung Quốc, và làm việc trong Bát Lộ Quân...rồi chỉ đạo “bác” đứng ra thành lập đảng CSVN để kết nghĩa anh em với đảng CS Trung Quốc...và sau này chuẩn bị cướp chính quyền tại VN...

Cứ theo thực tại mà xét, thì “ông cụ” là một con người cực kỳ vị kỷ, mang mặc cảm tự tôn tuyệt đối. Trần Đức Thảo còn nói thêm: Qua những chỉ đạo của ban cố vấn Trung Quốc, chính “*bác Hồ*” cũng đã căn dặn phải tuân thủ sự chỉ đạo của ban cố vấn Trung Quốc.

Sau hết, Trần Đức Thảo gởi lời trần trối cho những thế hệ trẻ sau này như sau: Tôi đồng ý là nếu không tháo gỡ hết những khoảng tối, những khúc mắc của lịch sử đương đại, thì không thể nào nâng cao dân trí, không thể hóa giải được tình trạng ngu tín ngu dân đang tiếp tục nhận chìm chế độ vào vùng thối nát, xã hội ngày càng hỗn loạn, con người ngày càng suy đồi về mặt tinh thần, càng sa đọa về mặt luân thường, đạo đức và trật tự kỷ cương.

Tất cả những vấn đề ấy xuất phát từ tình trạng bất công trong đói nghèo, và lại phải gánh vác chiến tranh kéo dài, trong khi chính sách thì đầy âm mưu, lý luận thì gian xảo nguy hiểm. Từ những ứng xử lật lọng của chính quyền, của guồng máy tuyên truyền nặng tính giáo điều, vừa ngu tín ngu dân, vừa cuồng tín...Tất cả bắt nguồn từ ý thức hệ hung hăng “đấu tranh giai cấp”, nhu cầu đấu tranh đã sinh ra

muôn vàn tội ác, đã gieo rắc hận thù, đã phát triển bạo lực, đã chia rẽ dân tộc rất là nặng nề và tai hại. không đưa ra ánh sáng những sai quấy ấy để phân tích lý giải, để thanh toán chúng thì dân tộc còn bị chia rẽ lâu dài, xã hội sẽ càng bế tắc, chính quyền càng ngày càng ung thối.

Đoạn này phù hợp với nhu cầu của tình hình. Vì nó nêu ra sai lầm căn bản của cách mạng là lối sùng bái lãnh tụ và lối nguy hiểm xo cứng, không chịu nhận ra trong bản sắc, bản năng của con người nói chung, không chịu coi con người là trọng tâm, là cứu cánh của mọi lý luận, mọi chính sách. Chính lối lý luận xơ cứng giáo điều, đã đưa đến bế tắc tư tưởng, vì đã bỏ quên con người là cứu cánh. Đây là nguyên nhân sâu xa, khiến từ khối Liên Xô tới Khmer Đỏ đã bị phê phán nặng nề, đến phải lung lay, và đã sụp đổ.

Cuối cùng Trần Đức Thảo tự vấn chính mình:

Vậy thì những ngày còn lại của đời ta, sẽ làm gì ở đây? Cứ im lặng để được sống ngày này nọ hay ngày ấy? Để cái ác cứ tiếp tục phát triển như nó vẫn được phát triển trong suốt chiều dài của lịch sử? Thế thì cái triết học của ta còn có ý nghĩa gì khi chấp nhận khoanh tay đứng nhìn cái ác hoành hành? "chính nghĩa vô sản", "hạnh phúc công nông trong một thế giới đại đồng" là thế này sao? Dù thế nào cũng phải làm một cái gì? Nhưng làm gì bây giờ? Do đâu những người lãnh đạo đã thè một lòng vì nước vì dân, mà nay lại chọn con đường hành động nặng tính cuồng tín dã man, tàn bạo, phản nhân đạo như vậy? Có thể nào coi đây là hành động là chính sách vì con người? Một ý thức hệ không bảo vệ được con người vô tội thì còn lý do tồn tại hay không?

.....Đây là gia sản khủng khiếp của Marx, của Lenine, của Staline, của Mao và nay là của "Cụ Hồ"...trong đó có sự gian xảo đã pha trộn vào sự thật đến nỗi mình không còn phân biệt đâu là thật đâu là giả. Đến nỗi kẻ đi tìm chân lý như tôi, nay cũng được coi là một thằng hề...

KẾT LUẬN

Từ những bằng chứng vững chắc trong lịch sử vừa trưng dẫn ở trên đã cho chúng ta thấy, không phải Hoàng Đế Bảo Đại là "bù nhìn" của Pháp hay ăn chơi trác táng và bài bạc, như hệ thống tuyên truyền của HCM vẽ lên từ bao thập niên qua.

Ngày nay sự thật lịch sử cho thấy chính HCM mới là bù nhìn của CS Tàu được Mao chỉ đạo thành lập đảng CSVN để cướp đi nền Độc Lập Thống Nhất của Dân Tộc Việt Nam vào ngày 2 tháng 9 năm 1945 khi Hoàng Đế Bảo Đại nhận nền Độc Lập do Nhật trao lại cho Việt Nam. Chính phủ Trần trọng Kim đã được thành lập. Hoàng Đế Bảo Đại đã viết Hiến Pháp để xây dựng thể chế Dân Chủ và thiết lập hệ thống chính trị từ thành thị đến các huyện xã khắp 3 miền Trung Nam Bắc.

Khi nền Độc Lập đang được củng cố và phát triển thì HCM và VM lừa gạt để Hoàng Đế thoái vị và cướp đi không phải chỉ chính quyền mà cướp luôn nền Độc Lập Thống Nhất của Dân Tộc Việt Nam với ngọc cờ tranh đấu với Fascist Nhật và thực dân Pháp hoàn toàn giả dối và bị bọm trắng trơn không hề có thật.

Sau cái gọi là "chiến thắng" của cách mạng tháng tám, và tiếp thu Hà Nội, bạo lực tuyệt đối của cách mạng đã không hề có một đường hướng để xây dựng Hà Nội,

mà chỉ lo vơ vét tất cả nhà cửa, tài sản và đất đai của toàn dân Miền Bắc để chia chác cho nhau. Hệ thống cùm kẹp và đàn áp gieo kinh hoàng khiếp đảm từ thành thị đến nông thôn, làm cho toàn dân Miền Bắc chìm đắm trong đau khổ, sợ hãi và đói khát triền miên trong suốt dòng lịch sử của cách mạng vô sản. Từ đó mới thấy chủ trương “Cách mạng bất bạo động để xây dựng Tự Do Dân Chủ của Hoàng Đế Bảo Đại và TT Ngô Đình Diệm ở Miền Nam thật tuyệt vời. Trong lúc chủ trương cách mạng bạo lực của vô sản chỉ tạo cho con người một địa ngục trần gian. Đó là Sự Thật Lịch Sử không ai có thể chối cãi được.

Đứng trên những thảm họa kinh hoàng khiếp đảm mà dân tộc Việt Nam phải gánh chịu trên những đôi vai rã rời từ gần một thế kỷ qua, và phải sống trên những bi kịch quá nhiều thương đau chông chất bất tận **bởi vì Quyền Sống, Quyền Tự Do, Quyền Tư Hữu và Quyền Tim Kiếm** Hạnh của cả một dân tộc đã bị chà đạp, phỉ báng, lăng nhục và tước đoạt phủ phàng bởi Hồ Chí Minh và đảng Cộng Sản Việt Nam---con đẻ của Mao và đảng Cộng Sản Trung Quốc. Những con người này là ai? Và bây giờ họ ở đâu? Còn sống hay đã nằm xuống? Tại sao đảng CSVN lại gọi triết gia Trần Đức Thảo là: “con dòi trong tay áo của cách mạng”? không phải thế đâu. Trần Đức Thảo có thể sai lầm khi về VN để làm “cố vấn” cho HCM đi cho đúng con đường cách mạng vô sản của Marx. Nhưng CS không bao giờ là lý tưởng của con người ấy. CS chỉ đơn thuần là một phương tiện cho ông ta nắm được quyền lực mà hành hạ và chà đạp muôn triệu con người, và dân tộc VN là nạn nhân thâm của ông ta. Còn Trần Đức Thảo là con người lý tưởng, trong sáng và đạo đức, luôn luôn muốn đem lại ấm no và hạnh phúc cho người dân Việt. Chính vì thế mà CSVN coi ông là “con dòi trong tay áo của cách mạng”. **Chính những chủ trương đường lối, chính sách và hành động của HCM và những người CSVN gốc Tàu mới là hiện thân của “Những con dòi trong tay áo của toàn dân Việt”.** Đây cũng là một sự thật lịch sử không thể chối cãi.

TS Nguyễn Anh Tuấn

NHÓM PHÁT HUY TINH THẦN HÙNG GIA ĐẠI VIỆT

Hawaii ngày 27 tháng 2 năm 2023.

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 8800 TÁC PHẨM